

برخورد با توقیف شده گان منازعات:
تطبيق برنامه ملی محو شکنجه در افغانستان

دفتر هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان
دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد
ماه اپریل 2017
کابل، افغانستان

خلاصه گزارش

"شکنجه هیچ جایی در آینده صلح آمیز، عادلانه و پایدار که ما در تلاش ساختن آن هستیم، ندارد. بیاید همه با هم برای دور کردن شکنجه، حفاظت مردم و کشتادن شکنجه گران به عدالت، از هیچ تلاش دریغ نورزیم."

سرمنشی سازمان ملل متحد¹

این گزارش، برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه: تطبیق برنامه ملی محو شکنجه افغانستان، توسط هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان (یوناما) و دفتر کمیشنر عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد تهیه گردیده و یافته های به دست آمده از مصاحبه با توقیف شده گان منازعات را از اول جنوری 2015 الی اخیر دسمبر 2016 مستند میسازد.

یافته های این گزارش با یافته های قبلاً در گزارش های یوناما و دفتر کمیشنر عالی حقوق بشر ملل متحد مستند گردیده بود، مقایسه میگردد و تطبیق برنامه ملی محو شکنجه دولت افغانستان که در ماه فبروری 2015 انتشار یافته بود، نیز ارزیابی میگردد.

این گزارش با حکومت افغانستان به ادامه تفاهمات موثر قبلی بین حکومت و یوناما/کمیشنری عالی حقوق بشر در مورد حمایت از حقوق بشر در افغانستان از قبل شریک شده بود، و جواب حکومت در مورد گزارش ضمیمه چهارم شده است.²

یوناما تلاش های واقعی دولت افغانستان جهت رسیدگی به نگرانی ها در مورد برخورد با توقیف شده گان منازعات، و همچنان اقدامات انجام شده در راستای تطبیق برنامه ملی سال 2015 به خصوص در رابطه به تصویب قوانین، صدور خط مشی و ایجاد و توسعه میکانیزم های داخلی جهت نظارت از حقوق بشر در چهارچوب نهاد های امنیتی و تنفیذ قانون را تائید می دارد.

به هر حال، با وجود تلاش های دولت جهت تطبیق پلان ملی خویش که یوناما آنرا بطور کامل حمایت مینماید، گزارش فعلی موارد دقیق بر ادامه ای شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان منازعات عمدتاً در جریان استتقاق به ثبت رسانیده است و عدم حسابدهی متخلفان از همچو اعمال را اشاره نموده است.

منع شکنجه و سایر رفتارهای بیرحمانه، غیر انسانی و اهانت آمیز، یک هنجار مرسوم در قوانین بین المللی میباشد و چهارچوب قوانین افغانستان تخطی در این موارد را به صراحت جرم می پندارد. با وجود این ممنوعیت صریح قانونی، یوناما در طول دوره که این گزارش محتوا می نماید، تعداد زیاد از توقیف شده گان منازعات مسلحانه را مصاحبه نموده است که آنها حکایت های موثق از موجودیت شکنجه و دیگر اشکال رفتارهای بیرحمانه، غیر انسانی و اهانت آمیز در بازداشت گاه های امنیت ملی، پولیس ملی، و دیگر نهادهای امنیتی افغان³ در سراسر افغانستان، نمودند.

یوناما فعالیت های نظارتی خویش را بیشتر بر آنانیکه بخاطر جرایم مرتبط به منازعات مسلحانه توقیف و بازجویی شده اند، متمرکز ساخته است، طوریکه در سه گزارش قبلی خویش و ضمیمه حقوق بشر و توقیف را ارزیابی نموده بود.⁴

این گزارش هیچ یافته ای کلی در رابطه به نحوه برخورد با توقیف شده گان منازعات در لحظه دستگیری نمیدهد، ولی بجای آن بر شیوه ای برخورد با توقیف شده گان زمانیکه آنها به مراکز توقیف تحت اداره پولیس ملی، امنیت ملی و اردوی ملی، جایکه توقیف شده کاملاً تحت کنترل فیزیکی مقامات توقیف قرار دارد، تمرکز می نماید.

¹ پیام سرمنشی سازمان ملل متحد در 30 مین سالگرد کنوانسیون منع شکنجه در ژنیو، 4 نوامبر 2014.

<http://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=15268&LangID=E#sthash.R9MB841>

<http://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=15268&LangID=E#sthash.R9MB841.dpuf>

² مراجعه نماید به ضمیمه شماره چهارم، جواب دولت جمهوری اسلامی افغانستان در مورد گزارش هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان (یوناما) و کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد در مورد برخورد با توقیف شده گان منازعات و تطبیق برنامه ملی محو شکنجه در افغانستان: اپریل 2017

³ یک اصطلاح چتر است که شامل پولیس ملی افغان، پولیس ملی سرحدی افغان، پولیس محلی افغان، پولیس نظم عامه افغان، اردوی ملی افغان و ریاست امنیت ملی میباشد.

⁴ بازداشت شده گان مظنون به جرایم مربوط به درگیری های مسلحانه بطور کل متهم به ارتکاب جرایم علیه دولت هستند. قانون جزا مدون سال 1976 (که شامل فصل در رابطه به "جرایم علیه امنیت خارجی دولت، و جرایم علیه امنیت داخلی دولت") قانون جزا سال 1987 در مورد جرایم علیه امنیت داخلی و خارجی جمهوری دموکراتیک افغانستان (که شامل جرایم چون ترور، اعمال انفجار، غارت مسلحانه و تحریک به خصومت می باشد) و قانون سال 2008 در مورد مبارزه با جرایم تروریستی (که جرایم تروریستی را تعریف می نماید "استفاده از دستگاه های کشنده ی انفجاری" "عضویت در سازمان تروریستی" "جرایم علیه اشخاص مورد حمایت بین المللی" و اعمال دیگر). یوناما تعداد زیاد از توقیف شده گان را مصاحبه نموده که آنها از جرم خاص که به آن متهم هستند، آگاه نبودند که بطور کل اتهام وارده به آنها دخالت و یا حمایت از شورشگری مسلحانه بر علیه دولت افغانستان، و یا عضویت در گروه های مسلح مخالف چون طالبان بوده است.

در اکثر قضایا، توقیف شده گان که در این گزارش مصاحبه شده اند ادعا نمودند که شکنجه به منظور مجبور ساختن آنها به اعتراف، صورت گرفته است و زمانیکه آنها اوراق اعتراف را امضا و یا شصت خود را گذاشتند، شکنجه بر آنها متوقف شده است. بسیاری مصاحبه شده گان، ادعا نمودند که آنها چیزی را در اوراق اعتراف نوشته شده بود نتوانستند درک کنند و یا بخوانند و تقریباً تمام ایشان ادعا نمودند که آنها قبل از امضای اوراق اعتراف، به وکیل مدافع دسترسی نداشتند.

قابل تذکر است که یوناما هیچ نشانه ای دریافت نکرده است که توقیف شده گان زمانیکه از نظارت خانه های نیروهای امنیتی افغان به مکان هایی که توسط ریاست محاسب وزارت امور داخله اداره میشوند، منتقل گردیده اند، شکنجه و دیگر اشکال بدرفتاری را تجربه کرده باشند.⁵

در این گزارش هیچ تفاوتی بین اعمال بالغ بر شکنجه و اعمال دیگر چون برخورد های بیرحمانه، غیر انسانی و اهانت آمیز که تحت قوانین بین المللی تعریف گردیده است، صورت نگرفته است. هر دو دسته این اعمال تحت کنوانسیون منع شکنجه و رفتارهای و مجازات ظالمانه غیر انسانی اهانت آمیز سازمان ملل متحد،⁶ و همچنان پیمان های دیگر بین المللی که افغانستان عضو آن می باشد، ممنوع گردیده است. علاوه بر این، در عمل تعریف بین بدرفتاری و شکنجه واضح نیست.⁶ تجربه نشان میدهد، حالاتیکه منجر به بدرفتاری میشود اغلباً زمینه ساز شکنجه میگردد بنا بر آن اقدامات که برای جلوگیری از شکنجه لازم است، برای جلوگیری از بدرفتاری نیز اعمال شوند.⁷

یوناما ادعا نمیکند که صلاحیت دارد که برای اعمال قضایای خاص که شکنجه یا اشکال دیگر برخورد غیر انسانی و بیرحمانه قسمیکه در قوانین بین المللی تعریف گردیده است، یک تعریف مشخص حقوقی بدهد و نه میخواهد که جایگزین نظام عدالت جزائی باشد. برنامه ای نظارت از توقیف خانه ها که توسط یوناما انجام میدهد، با استفاده از روش های قبول شده ی بین المللی نظارت از حقوق بشر به منظور تهیه ی معلومات معتبر⁸ در مورد موجودیت شیوه های برخورد که ممکن است منجر به شکنجه و دیگر اشکال برخورد غیر انسانی و بیرحمانه شود، می باشد. یافته های این گزارش به منظور ترغیب دولت جهت تطبیق تعهداتش برای منع و جلوگیری شکنجه و انجام تحقیقات بیطرفانه، مستقل و معتبر در جاهای که گمان انجام چنین برخوردها وجود دارد و همچنان قرار دادن ابزار مناسب جهت جبران خساره قربانیان، ارائه میگردد.

یافته های ارائه شده در این گزارش به اساس مصاحبه های انجام شده توسط افسران بخش حقوق بشر یوناما با 469 توقیف شده گان منازعات در 62 توقیف خانه در 29 ولایت افغانستان از اول ماه جنوری 2015 الی اخیر ماه دسمبر 2016، می باشد.⁹ از 469 تن که با ایشان مصاحبه صورت گرفته است، 378 تن آنها مردان، 6 تن آنها زنان¹⁰ و 85 تن آنها اطفال زیر سن 18 بودند.¹¹

به منظور ارزیابی از تطبیق گام های عملی جهت منع و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان، یوناما مصاحبه های را با اعضای پولیس ملی، امنیت ملی، اردوی ملی، مدیران محاسب، قضات، خرنوالان، وکلای مدافع، پرسونل صحنی دولتی و دیگر طرف های ذیربط نیز انجام داده است.

در مدت دو سال نظارت دربرگیرنده این گزارش، یوناما دریافته است که 39 درصد از توقیف شده گان که با آنها مصاحبه صورت گرفت (181 از 469 نفر)، حکایت های معتبر و قابل باور از تجربه کردن شکنجه و دیگر اشکال برخورد غیر انسانی و اهانت آمیز در توقیف خانه های نیروهای امنیتی افغانستان، نمودند. و 31 تن از آنانیکه مصاحبه شده اند، حکایت نمودند که آنها شکنجه و دیگر اشکال برخورد ممنوعه بدرفتاری را در بیشتر از یک مکان تجربه نمودند. با مقایسه با گزارش سال 2015 یوناما (از اول فیرووری 2013 الی 31 دسمبر 2014) که در آن 35 درصد از آنانیکه مصاحبه شده بودند، حکایت های معتبر و قابل باور از تجربه کردن شکنجه و دیگر اشکال بدرفتاری داشتند. یوناما بطور ویژه ابراز نگرانی مینماید که این گزارش بالاترین میزان فیصدی شکنجه و

⁵ . هیچ یک از 169 تن توقیف شده ی محاسب وزارت امور داخله که با آنها جهت تهیه ی این گزارش مصاحبه صورت گرفته است (چه پیش از محاکمه و یا پس از محکومیت) از شکنجه و بدرفتاری گزارش نداده اند.

⁶ . شکنجه یک شیوه برخورد شدید غیر انسانی و اهانت آمیز می باشد مگر فرق بین این همه برخوردها بستگی به اوضاع و احوال هر قضیه دارد. (و اسپینیری مشخص هر قربانی) و هیچ عنصر عینی واضح بین این دو دسته وجود ندارد.

⁷ . کمیته منع شکنجه، تفسیر عمومی نمبر 2 (تطبیق ماده 2 توسط دولت عضو).

⁸ . معیار (استاندر) اعتبار و اعتماد جهت ارزیابی صحت معلومات بدست آمده در جریان نظارت یوناما از بازداشت گاه ها در بخش روش شناسی این گزارش به جزییات توضیح شده است.

⁹ . به ضمیمه نمبر 1 جهت دریافت لیست بازداشت گاه هایکه یوناما آنها را نظارت نموده، مراجعه نماید.

¹⁰ . این گزارش بصورت خاص در مورد برخورد با توقیف شده گان مرتبط به منازعات مسلحانه می باشد. به صورت عموم زنان و دختران در پیوند به جرایم مرتبط به منازعات مسلحانه دستگیر و توقیف نشده اند. اکثر زنان و دختران در بازداشت گاه های افغانستان به خاطر نقض قوانین عرفی و شرعی و یا جرایم اخلاقی، در بند بسر میبرند. در جریان نظارت جهت تهیه ی این گزارش، یوناما شش زن و یک دختر را مصاحبه نمود که آنها در یک بازداشت گاه امنیت ملی نگهداری میشدند درحالیکه هیچکدام آنها متهم به ارتکاب جرم نبودند. هیچ کدام شان از بدرفتاری توسط مقامات بازداشت گاه حکایت نکردند و نه یوناما نشانه ای از بدرفتاری را در جریان مصاحبه مشاهده نمود. شرایط نگهداشت توقیف شده گان اناث (که بسیار شان با خود طفل هم دارند) یک موضوع گسترده تر است که فراتر از محدوده ی این گزارش می رود.

¹¹ . به تعداد 81 پسر و یک دختر.

بدرفتاری با توقیف شده گان منازعات را در نظارت خانه های پولیس ملی افغان آنهم از زمانیکه یوناما برنامه ی نظارت از توقیف خانه ها را در سال 2010 آغاز نموده، به ثبت میرساند.

مجموعه ی یافته های این گزارش به طور کامل با یافته های گزارش ها قبلی یوناما که در سال های 2011، 2013، و 2015 به نشر رسیده است، سازگار می باشد. در تمام این گزارش ها دلایل قانع کننده ای موجود است که قسمت زیاد از توقیف شده گان منازعات شکنجه و دیگر اشکال برخورد غیرانسانی و اهانته آمیز را در جریان بازجویی در بازداشت گاه های متعدد که توسط ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در سراسر کشور اداره میشدند، تجربه نموده اند.¹²

در این گزارش همچنان ادعاهای شکنجه و بدرفتاری با اطفالیکه به اتهام جرایم مربوط به امنیت بازداشت شده اند به ثبت رسیده، و یادداشت شده است که از 85 طفلیکه با آنها مصاحبه صورت گرفته است، 38 تن آنها (45 درصد) حکایت های معتبر و قابل باور از شکنجه و بدرفتاری با آنها در توقیف خانه های نیروهای امنیتی افغان، داشتند.

باوجودیکه یوناما به مدارک دال بر شکنجه و اشکال دیگر بدرفتاری با توقیف شده گان توسط پرسونل اردوی ملی افغان (به شمول توقیف خانه ملی افغانستان در پروان که توسط اردوی ملی افغان اداره میشود) دست یافته است، اکثریت بیشتر اتهامات شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان منازعات که شامل این گزارش اند، در توقیف خانه های امنیت ملی و پولیس ملی افغان، صورت گرفته است.

اشکال بدرفتاری و شکنجه که به یوناما توصیف شده است شامل لت و کوب شدید بدنی (به شمول لت و کوب با چوب، پایپ رابری و کیبل)، لت و کوب به کف پا، شوک برقی، (به شمول شوک برقی در ناحیه ی تناسلی)، آویزان کردن از دست، خفه کردن (هم با کیسه ی پلاستیکی و هم به وسیله غوطه کردن در آب). اشکال دیگر شکنجه و بدرفتاری که گزارش داده شده اند شامل پیچ دادن خصیه ها، سوزاندن کف پا توسط لایتر سگریته، محرومیت از خواب، تجاوز جنسی و تهدیدات به اعدام می باشد.

ریاست امنیت ملی¹³

یوناما گزارش های معتبر و قابل باور را در مورد شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی در مدت زمانیکه توسط این گزارش احتوا میشود، دریافت نموده است. از 369 توقیف شده گان که با آنها مصاحبه صورت گرفته و در توقیف خانه های امنیت ملی نگهداری می شدند، 106 تن آنها (29 درصد) حکایت های معتبر و باورکردنی را که شکنجه و دیگر اشکال ممنوعه ی بدرفتاری را تجربه کردند، شریک ساختند. این یافته ها در مطابقت با یافته های گزارش سال 2015 یوناما است.¹⁴

که به اساس آن 26 درصد از آنانیکه توسط یوناما مصاحبه شده بودند و در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی نگهداری میشدند، با چنین برخورد های مواجه شده بودند.

نظارت یوناما موجودیت شکنجه به صورت سیستماتیک،¹⁵ منظم و متداول¹⁶ را در بازداشت گاه های امنیت ملی کندهار، فراه، کابل (امنیت ملی 241)، هرات و ننگرهار همراه با گزارش ها معتبر و قابل باور از 17 بازداشت گاه امنیت ملی در مرکز و ولایات دیگر، نشان میدهد.

برخورد امنیت ملی با توقیف شده گان در ولایت کندهار یک نگرانی عمده به حساب میرود. در طول مدت زمانیکه این گزارش احتوا میکند، 60 درصد از مصاحبه شده گان که در توقیف خانه ریاست امنیت ملی کندهار تحت توقیف بوده اند، از تجربه کردن شکنجه و دیگر اشکال بدرفتاری که تحت قوانین بین المللی ممنوع میباشد، حکایت های معتبر و باورکردنی داشتند. این یک بازگشت نگران کننده در مورد استفاده ی سیستماتیک از شکنجه و بدرفتاری را نشان میدهد که یوناما در سال های 2011 و 2012 به ثبت رسانیده بود.

¹². از زمانیکه یوناما نظارت سیستماتیک از توقیف شده گان منازعات را در سال 2010 آغاز نمود، این ماموریت با 2،218 تن توقیف شده گان متهم به جرایم امنیتی، مصاحبه انجام داده است، و حکایت های معتبر و قابل باور را در مورد شکنجه و اشکال دیگر بدرفتاری توسط نیروهای امنیتی افغان از 910 (41 درصد) مصاحبه شده گان دریافت نموده است.

¹³. با استنتاج لایحه ی وظایف از قانون امنیت ملی، وظایف و مسؤلیت های امنیت ملی شامل "تضمین امنیت ملی" و "مبارزه با تروریسم" تحت ریاست ریس عمومی امنیت ملی که به صورت مستقیم به ریس جمهور گزارش میدهد، می باشد. ریاست امنیت ملی مسؤل بر جمع آوری تمام اطلاعات به شمول اطلاعات خارجی، ضد جاسوسی، ضد تروریسم و تمام موارد مربوط به امنیت ملی.

¹⁴. بین فبروری 2013 و دسمبر 2014 یوناما دریافت که 161 تن از 611 تن (26 درصد) که در بازداشت گاه های امنیت ملی تحت توقیف بودند، شکنجه و بدرفتاری را تجربه نمودند.

¹⁵. یوناما استدلال نمیکند که شکنجه پالیسی رسمی دولت است. بازداشت گاه های که درین گزارش و گزارش های قبلی قسم دسته بندی شده اند که شکنجه و بدرفتاری درین مکان ها به شکل سیستماتیک وجود دارد. نصف از توقیف شده گان این بازداشت گاه ها (50 درصد) که مصاحبه شده اند، ادعا های معتبر و قابل باور داشتند که مورد شکنجه و اشکال دیگر بدرفتاری قرار گرفته اند. ارزیابی یوناما نشان میدهد، وقتیکه نصف و بیشتر از نصف توقیف شده گان منازعات دریک بازداشت گاه خاص ادعا مینمایند که مورد شکنجه و بدرفتاری قرار گرفته اند، این نشاندهنده ی یک احتمال زیاد است که شکنجه و بدرفتاری در چنین بازداشت گاه توسط چند نفر محدود در موارد خاص انجام نمیشود بلکه نشاندهنده ی یک سیاست منسجم و یک عمل رایج در چنین بازداشت گاه می باشد و آمران و مستنطقین این بازداشت گاه در جریان استند و یا هم دستور اجرای شکنجه و دیگر اشکال ممنوعه ی بدرفتاری را میدهند. به بخش روش و اسلوب مراجعه شود.

¹⁶. بازداشت گاه های که درین گزارش قسمی دسته بندی شده اند که در آن استفاده از شکنجه و بدرفتاری بصورت منظم و رایج وجود داشته است، حدود یک سوم (33 درصد) از توقیف شده گان که با ایشان مصاحبه صورت گرفته، معلومات معتبر و قابل باور مبنی بر اینکه مورد شکنجه و دیگر اشکال بدرفتاری قرار گرفته اند، اریه نمودند.

یوناما همچنان از عدم بهبود ملموس در نوع برخورد با توقیف شده گان در توقیف خانه ریاست امنیت ملی ولایت فراه جایکه یوناما استفاده سیستماتیک از شکنجه و بدرفتاری جهت گرفتن اعتراف را به ثبت رسانیده است، اشاره می نماید.

باوجود تلاش های ریاست امنیت ملی (با حمایت تمویل کنندگان بین المللی) جهت تقویت میکانیزم نظارت های داخلی، به ویژه از طریق افزایش ظرفیت بخش جنر و حقوق بشر خویش، هنوز هم فرهنگ فراگیر معافیت بر آنده از کارمندان ریاست امنیت ملی که متهم به شکنجه و بدرفتاری هستند، وجود دارد. حتی اگر اتهامات وارده بر آنها از طریق پروسیجر نظارت داخلی ریاست امنیت ملی تثبیت شود، عاملان آن جرایم تنها به مجازات اداری انضباطی محکوم میشوند.

در مدت زمانی که توسط این گزارش احتوا میشود، یوناما هیچ قضیه ی را که در آن کارمندان ریاست امنیت ملی تحت قوانین ملی متهم به ارتکاب جرم شکنجه شده باشند، به ثبت نرسانیده است. باوجودیکه یوناما از یک قضیه که اخیرا در ولایت بامیان اتفاق افتاد آگاه است که در آن دو کارمند ریاست امنیت ملی که متهم به بدرفتاری با یک طفل توقیف شده بودند، به اساس مقررده ی منع سوء استفاده از صلاحیت و وظیفوی مقامات دولتی، مورد پیگرد قانونی قرار گرفته اند.¹⁷

پولیس ملی افغانستان¹⁸

بین ماه جنوری 2015 و دسمبر 2016، 77 تن از 172 توقیف شده گان که در نظارت خانه های پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی نگهداری میشدند و با ایشان مصاحبه انجام شده است (45 درصد)، از قرارگرفتن شان در برابر شکنجه و دیگر اشکال بدرفتاری در توقیف خانه ها، حکایت های معتبر داشتند.

این یک افزایش 14 درصدی واقعات شکنجه و بدرفتاری در توقیف خانه های پولیس ملی افغان با مقایسه با نظارت های دوره های گذشته نشان میدهد، و قابل ملاحظه و اخلاص بسوی پیشرفت است.

یوناما با نگرانی خاص یادداشت می نماید که از 77 فردیکه که آنها ادعای معتبر مبنی بر شکنجه و بدرفتاری بر علیه شان در نظارت خانه های پولیس ملی افغان داشتند، 20 تن آنها (26 فیصد) پسران زیر سن 18 سال بودند و تمام این 20 تن مجوزین ادعا نمودند که آنها به منظور گرفتن اعتراف شان مورد شکنجه قرار گرفته اند.

یوناما بلند ترین میزان بدرفتاری را توسط پولیس ملی افغان در ولایت کندهار به ثبت رسانیده است، جایکه 91 درصد از توقیف شده گان که با ایشان مصاحبه صورت گرفت، حکایت های معتبر و موثق مبنی بر اینکه مورد وحشیانه ترین اشکال شکنجه و بدرفتاری قرار گرفته اند، ارائه نمودند. یوناما حکایت های را از توقیف شده گان در کندهار به دست آورده است که مبنی بر پمپ کردن اجباری آب به معده، فشار دادن بیضه ها با گیره نمودن و یا قید، خفه نمودن تا سرحد بیهوشی و وصل نمودن برق به آلت تناسلی شان بوده است.

اتهامات همچنان وجود دارد که پولیس ملی افغان در ولایت کندهار مسؤل واقعات ناپدید شدن های اجباری و قتل های فرا قضائی شورشیان مظنون در کندهار در مدت زمانی که این گزارش احتوا میکند، می باشد.

یوناما همچنان یک افزایش قابل ملاحظه ی را در بدرفتاری توقیف شده گان توسط پولیس ملی افغان در ولایت ننگرهار، جایکه 12 تن از 22 توقیف شده که با ایشان مصاحبه صورت گرفت (54 فیصد) ادعا های قابل باور نمودند که مورد شکنجه و دیگر اشکال بدرفتاری قرار گرفته اند.

برعلاوه ی این یافته ها که مبین موجودیت شکنجه و بدرفتاری به گونه سیستماتیک توسط پولیس ملی افغان در ولایات کندهار و ننگرهار می باشد، یوناما با نگرانی خاص در ولایات فراه و هرات توسط پولیس ملی افغان گزارش های تخلفات در مورد برخورد با توقیف شده گان را در 20 ولایت دیگر افغانستان به ثبت رسانیده است.

در مدت تهیه گزارش، میکانیزم های نظارت داخلی در پولیس ملی افغان برای رسیده گی به شکایت های مبنی بر شکنجه و بدرفتاری ، توسعه نیافته باقی مانده است. به گونه ی مثال، مدیریت حقوق بشر وزارت امور داخله در جریان تهیه این گزارش ، فقط توانست به

17. متهمان در دادگاه ابتدایی به تاریخ 4 جنوری 2017 تبریئه شدند و حکم استیناف خواهی نشد. (جلسه ی یوناما با سارنوال به تاریخ 21 فیروزی 2017، ولایت بامیان).

18. درپهلوی امنیت ملی، پولیس ملی افغان نیز یکی از مقامات اصلی مجری قانون در کشور است که داری صلاحیت اعطا شده برای دستگیری و تشخیص جرم و جنایت میباشد. بادنظر داشت این صلاحیت، پولیس ملی حق تشخیص و مورد سوال قراردادن افراد مظنون که درحین انجام عمل جرمی نظر به قانون جزا باشد، را دارند. به شمول جرایم ارتکاب یافته مرتبط به منازعات مسلحانه و رجعت آن قضایا به اداره ی سارنوالی برای تحقیقات و پیگرد قانونی بیشتر. پولیس ملی سرحدی بخش از وزارت امور داخله، یکی دیگر از نهاد های تنفیذ قانون است که مسؤل بر حفظ نظم و آرامش در مرزهای افغانستان به شمول دخول و خروج در مملکت می باشد.

یک مورد ادعای تخطی اشار هنامید که آن قضیه به اداره خرنوالی جهت تعقیب عدلی بیشتر راجع گردیده بود، ولی این اداره از نتیجه بعدی تحقیقات خرنوالی در مورد آگاهی نداشت.¹⁹

در ماه اپریل سال 2017، دولت افغانستان لیست 10 قضیایای مربوط به واقعات که بین جولای 2015 و جنوری 2017 صورت گرفته بود به یوناما ارائه نمود که در آن قضایا کارمندان پولیس ملی افغان بخاطر ارتکاب اعمال جرمی به شمول قتل، تجاوز جنسی، ازدواج اجباری و حمله ای فزیکتی مورد تعقیب عدلی قرار گرفته اند. چهار مورد از این قضایا که اتهامات لت و کوب در نظارت خانه ها میباشند، توسط حکومت به عنوان شکنجه دسته بندی گردیده است.

وضیعت کنونی این قضایا نا معلوم است ولی حکومت افغانستان موافقت نموده است که در مورد نتیجه تحقیقات عدلی این قضایا معلومات ارائه می نماید.²⁰

یوناما از یک قضیه جدید که در آن دو تن از پرسونل پولیس ملی به اتهام حمله ی فزیکتی بالای دو پسر در مرکز اصلاح و تربیت اطفال در شهر نیلی ولایت دایکندی تحت پیگرد قانونی قرار گرفتند، آگاه است. متهمین این قضیه توسط محکمه ابتدایه برانت حاصل نمودند، و خرنوال موظف در مورد حکم استیناف خواهی نکرد.²¹

پولیس محلی افغان

از اول ماه جنوری 2015 الی 31 دسمبر 2016، یوناما 37 فرد را مصاحبه نمود که آنها قبل از اینکه به مراجع قضایی ذیصلاح سپرده 22 شوند، توسط پولیس محلی افغان²³ توقیف شده بودند. از جمع آنانیکه مصاحبه شدند، 22 تن آنها (59 درصد) ادعا نمودند که آنها در زمان دستگیری و یا بلافاصله بعد از دستگیری توسط پولیس محلی افغان شدیداً مورد لت و کوب قرار گرفته اند.

نزده تن از 22 توقیف شده حکایت از بدرفتاری های نمودند که از اثر قابل ملاحظه استفاده قوه بیش از حد ضرورت جهت مهار کردن یک فرد در جریان دستگیری بکار برده شده که ممکن است موازی به شکنجه باشد. سه تن از آنانیکه در جریان دستگیری توسط پولیس محلی مورد لت و کوب قرار گرفته اند، ادعا میکنند که پولیس محلی افغان آنها را به منظور گرفتن اعتراف لت و کوب نمودند.

این حوادث در 12 ولایت به شمول ننگرهار، بغلان، کنز، بدخشان، بلخ، فاریاب، کندز، لغمان، پکتیا، پکتیکا، سرپل و تخار صورت گرفته است.

در اپریل سال 2017، حکومت یک لیست از 32 واقعات را که بین ماه اگست 2014 و ماه جنوری 2017 صورت گرفته و منتج به پیگرد قانونی پولیس محلی افغان در پیوند به ارتکاب جرایم چون سرقت، قتل، شکنجه و قصد تجاوز شده بود، به یوناما ارائه نمود. حکومت پنج مورد از این قضایا را به عنوان اتهام به دخیل بودن در شکنجه دسته بندی نموده بود.

حالت فعلی این قضایا معلوم نیست ولی دولت توافق نموده است که معلومات راجع به نتیجه ی این پیگرد های قانونی را به یوناما ارائه نماید.²⁴

اردوی ملی افغان

از اول ماه جنوری 2015 الی 31 ماه دسمبر 2016، یوناما نزده تن از توقیف شده گان را که در مکان های مختلف²⁵ اردوی ملی افغان نگهداری میشدند و قبل از آنکه به پولیس ملی افغان یا ریاست امنیت ملی²⁶ تسلیم داده شوند، مصاحبه نموده است.²⁷

علاوه بر این، یوناما از ماه جنوری 2015 الی ماه دسمبر 2016، بیست و چهار تن از توقیف شده گان را در توقیف خانه ملی افغانستان که تحت مدیریت اردوی ملی در پروان نگهداری می شدند، مصاحبه نموده است. با توجه به اینکه این توقیف شده گان یا محکوم به حبس و یا هم توقیف شده گان قبل از محاکمه که تحقیقات آنها تکمیل شده است، بودند و آنها کمتر آسیب پذیر برابر شکنجه و بدرفتاری

19. مکتوب از جانب اداره حقوق بشر وزارت امور داخله، فیروزی 2017 (بدون تاریخ).

20. ملاقات یوناما با نماینده دولت افغانستان، 17 اپریل 2017.

21. ملاقات یوناما با رییس سارنوالی ولایت دایکندی، مارچ 2017.

22. پولیس محلی صلاحیت بازداشت افراد مشکوک را دارد مگر فرد بازداشت شده را بی درنگ به پولیس ملی و امنیت ملی تسلیم نماید.

23. پولیس محلی افغان از شبه نظامیان محلی تشکیل شده و تحت اداره وزارت امور داخله می باشند.

24. جلسه یوناما با نماینده دولت به تاریخ 17 اپریل 2017.

25. یوناما ادعاهای معتبر مبنی بر شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان را در قرارگاه های اردوی ملی ولایات بادغیس، بغلان، فراه، هرات، کابل (در 3 موقعیت) و قندهار به ثبت رسانیده است.

26. این نمونه شامل آن توقیف شده گان که در بازداشت گاه ملی افغانستان تحت مدیریت اردوی ملی در پروان نگهداری میشوند، نمیگردد و به آنها بطور جداگانه درین گزارش پرداخته میشود.

27. تمام موارد گزارش داده شده ی بدرفتاری توسط اردوی ملی قبل از اول جنوری 2016 ارتکاب یافته است. و قابل تذکر است که میکائیم داخلی گزارش دهی و حسابدهی اردوی ملی حد اقل منتج به دو مورد پیگرد قانونی و محاکمه ی پرسونل اردوی ملی به دلیل ارتکاب شکنجه در مدت زمانیکه این گزارش احتوا میکند، گردیده است.

به منظور اخذ اعتراف هستند. با این حال، چهار تن از این توقیف شده گان حکایت های معتبر مبنی بر اینکه مورد شکنجه و بدرفتاری نگهبانان اردوی ملی افغان قرار گرفته اند، ارائه نمودند.

یوناما همچنان حکایت های معتبر از اعمال ظاهرا خودسرانه خشونت و ارباب توسط نگهبانان اردوی ملی را نیز دریافت نموده است. این اعمال شامل لت و کوب، اذیت توقیف شده گان با آب، ایجاد ترس و نگرانی مبنی بر اینکه مقامات در توقیف خانه ملی افغانستان از روش خشونت فزینگی و ارباب به منظور حفظ نظم استفاده می نمایند، می باشد.

در ماه اپریل سال 2017، حکومت افغانستان یک لیست غیر جامع 22 قضایای را که از ماه فیبروری 2013 به اینطرف که در آن پرسونل اردوی ملی به دلیل ارتکاب جرایم شدید به شمول قتل های فرا قضائی، حمله و تجاوز جنسی مورد پیگرد قانونی و محاکمه قرار گرفته اند، به یوناما ارائه نمود.²⁸

اجرای برنامه ملی محو شکنجه

در ماه فیبروری سال 2015، در جواب به گزارش سال 2015 یوناما / دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر در مورد برخورد با توقیف شده گان منازعات، حکومت افغانستان برنامه ملی محو شکنجه صادر نمود.

برنامه ملی محو شکنجه تعهدات واضح را توسط حکومت برای اصلاح مشخص قوانین، ظرفیت سازی و اقدامات پیش گیرانه به خصوص به منظور محو شکنجه می باشد، تهیه نمود.

بعد از دو سال صدور برنامه ملی محو شکنجه، حکومت افغانستان به صورت سازنده برای اجرای برخی از موارد خاص این پلان به خصوص در قسمت اصلاح قوانین داخلی برای جلوگیری شکنجه و تقویت ظرفیت سازی میکانیزم های نظارت داخلی بر حقوق بشر در چوکات ریاست امنیت ملی، اردوی ملی افغان و پولیس ملی افغان، می باشد مشغول بود.

در زمان نوشتن این گزارش، قانون جدید منع شکنجه و مسوده جدید قانون جزا در حال تصویب شدن به عنوان قوانین ملی استند. تعریف جرم شکنجه به اساس کنوانسیون منع شکنجه سازمان ملل متحد، در قوانین جدید بطور جامع گنجانیده شده و راه را جهت پیگرد موثر قانونی متخلفین شکنجه هموار می سازد. مسوده قانون منع شکنجه بر حقوق جبران خساره قربانیان شکنجه نیز تاکید مینماید.

در حالیکه این موارد پیشرفت ها قابل استقبال اند، سایر اقدامات قانونی تصویب شده توسط دولت در مدت زمانیکه این گزارش احتوا مینماید، اجراءات تضمینی را که به هدف منع شکنجه و بدرفتاری طرح شده است، تضعیف مینماید. قابل ذکر است که اصلاحات به میان آمده در قانون اجراءات جزایی، پرسونل امنیتی را اجازه میدهد که مظنونین جرایم ترور و جرایم علیه امنیت داخلی و خارجی را الی 70 روز توقیف نمایند، البته بدون نیاز به آوردن آن مظنونین به پیشگاه قاضی میباشد. این تجدید اجراءات، نظارت قضائی بر توقیف شده گان منازعات مسلحانه را که در این دوره زمانی بیشتر به بدرفتاری آسیب پذیر اند، به شدت محدود ساخته و خطر پنهان ماندن بدرفتاری ها را بیشتر میسازد.²⁹

برنامه ملی محو شکنجه به منظور اجرای موثر مکلفیت های افغانستان تحت کنوانسیون منع شکنجه، به شمول بیرون شدن افغانستان از حق شرط، درین کنوانسیون و امضاء و تصویب پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه صراحت دارد.

در ماه اپریل سال 2017، کابینه حکومت افغانستان بیرون شدن از حق شرط و تصویب پروتوکول اختیاری توسط افغانستان را منظور نمود. با بیرون شدن از حق شرط در کنوانسیون منع شکنجه، افغانستان صلاحیت کمیته منع شکنجه را در امر بازدید از مکان های توقیف قبول می نماید. با تصویب نمودن پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه، افغانستان به ایجاد میکانیزم جلوگیری ملی مستقل که موظف به انجام بازدید از محلات توقیف با حمایت کمیته فرعی منع شکنجه سازمان ملل متحد تعهد می نماید.

یوناما هر دو پیشرفت اخیر را استقبال نموده و کمک های تکنیکی خویش را جهت تطبیق کامل کنوانسیون و پروتوکول اختیاری، پیشکش مینماید.

دولت افغانستان در راستای تعهد خویش به اساس برنامه ملی جهت اجرای "گام های پیشگیرانه" ظرفیت میکانیزم داخلی نظارتی خویش را در چوکات نهاد های امنیتی جهت بررسی برخورد با توقیف شده گان، بلند برده است. به گونه ی مثال، در سال 2015 و 2016، ریاست امنیت ملی به تعداد 16400 توقیف شده را مصاحبه نموده و به تعداد 1189 ادعای لت و کوب و بدرفتاری را دریافت نمود.³⁰ یوناما از افزایش تلاش های نظارتی استقبال مینماید در حالیکه به نظر میرسد این میکانیزم ها فاقد صلاحیت لازم و استقلالیت جهت

²⁸ نظرات دولت در رابطه به گزارش یوناما در مورد شکنجه و بدرفتاری با زندانیان عناصر ضد دولت (10 اپریل 2017). در فایل با یوناما.

²⁹ نظر کلی کمیته حقوق بشر نمبر 35، پاراگراف 33/CCPR33/C/35.

³⁰ نظر دولت در مورد گزارش یوناما در رابطه به شکنجه و بدرفتاری با محبوسین عناصر ضد دولت (10 اپریل 2017). فایل همراه با یوناما.

اجرای تحقیقات در رابطه به اتهامات شکنجه و دیگر اشکال بدرفتاری می باشند. علاوه بر این، اگرچه یک تعداد زیادی از کارمندان ریاست امنیت ملی در نتیجه کار میکانیزم نظارت داخلی با مجازات انضباطی مواجه شده اند.

تعداد کمی از این تخطی های تائید شده منتج به تعقیب عدلی و مجازات شده اند، از این 1189 ادعاها، هیئت تحقیقاتی ریاست امنیت ملی بتعداد 54 قضیه را مورد تائید قرار داده، عاملین آن عمدتاً با منفکی، اخطار کتبی، هشدار لفظی، کسر معاش و دیگر جزاهای اداری مجازات شده بودند. پنج کارمند ریاست امنیت ملی به څارنوالی معرفی شدند و دوتن تحت تحقیق قرار گرفته و تعداد باقی تحت تنبیهات اداری قرار گرفتند.

باوجودیکه از پیشرفت قابل ملاحظه و تلاش ها به هدف رسیدگی به اتهامات شکنجه و بدرفتاری از طریق میکانیزم های داخلی نظارت و آموزش استقبال می نماید، یوناما نگران از اینست که مجازات اداری برای جرایم بدرفتاری با مقایسه به مجازات پیشبینی شده در قوانین داخلی نمیتواند، موثر، بازدارنده و قانونی باشد. برعلاوه، این اقدامات باعث کاهش در رقم اتهامات معتبر شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان منارات که به یوناما در جریان نظارت ارائه گردیده، نمیشود.

یکی از یافته های کلیدی این گزارش اینست، کسانیکه ادعا مینمایند که قربانی شکنجه و اشکال دیگر برخورد های بیرحمانه، غیرانسانی و اهانت آمیز در افغانستان شده اند، فاقد امکانات واقعی جهت دریافت یک راه حل موثر قضائی یا اداری برای رسیدگی به خشونت های که آنها تجربه کرده اند، می باشند. این باوجود اظهارات عزم صریح و روشن دولت است، قسمیکه در برنامه ملی تذکررفته " مرتکبین شکنجه قانونا پاسخگوهستند". در دوره ی نظارت، یوناما نتوانست هیچ نمونه ی را پیدا نماید که در آن قربانی شکنجه و بدرفتاری توانسته به حل موثر داخلی دسترسی پیدا کرده باشد.

گزارش های قبلی یوناما به شکل مداوم، عدم حسابدهی قضایی را برای آن اعضای نیروهای امنیتی و دفاعی افغان که متهم به ارتکاب شکنجه و دیگر اشکال بدرفتاری شده بودند، به ثبت رسانیده بود. اگرچه درین گزارش، یوناما یک افزایش کوچک را در رقم قضایای که در آن پرسونل نیروهای امنیتی و دفاعی به اتهام ارتکاب شکنجه و بدرفتاری تحت بازجویی و پیگرد قانونی قرار گرفته اند، به ثبت رسانیده ولی هنوز پیگرد قانونی چنین موارد نادر است.

درحالیکه نهاد های مختلف امنیتی در افغانستان گام های مثبت را به هدف ممنوعیت شکنجه بوسیله ی پالیسی ها و برنامه های آموزشی شان با ایجاد میکانیزم ها برای ثبت و گزارش داخلی اتهامات شکنجه و بدرفتاری، برداشته اند، دولت هنوز هم ضرورت به برداشتن گام های عملی برای ختم چنین اعمال یا از طریق انجام تحقیقات موثر و پیگرد قانونی متخلفین و یا از طریق ابلاغ واضح عزم خویش بخاطر مبارزه در برابر فرهنگ معافیت در جرایم شکنجه که در چوکات نیروهای امنیتی و دفاعی موجود است، دارد. در این زمینه، یوناما از ایجاد کمیسیون منع شکنجه در چوکات لوی څارنوالی که موظف به حصول اطمینان از تحقیق و بررسی درست اتهامات شکنجه و بدرفتاری است، استقبال می نماید.

نظارت ها

این موضوع به خوبی ثابت است که دولت ها دلایل قانونی برای برداشتن گام های مناسب به هدف محو تروریسم دارند. اعمال و ستراتیژی تروریسم به هدف تضعیف حقوق بشر، دموکراسی و حاکمیت قانون جهت بی ثبات ساختن حکومت ها و تضعیف جامعه مدنی میباشد. بنابراین دولت ها نه تنها حق بلکه مکلفیت دارند تا اتباع خویش را در برابر حملات تروریسم حمایت نموده و عاملان چنین اعمال را به عدالت بکشاند.

در محدوده ی این تلاش ها، شیوه ی که در مبارزه با تروریسم انجام می پذیرد می تواند یک اثرگسترده بالای احترام به اساسات حقوق بشر نماید. حقوق بشر یک چارچوب را فراهم مینماید که به اساس آن میتوان با تروریسم به صورت موثر بدون نقض آزادی های اساسی درحالیکه حقوق تمام افغان ها را حفاظت میکند، مبارزه نمود.

استفاده از شکنجه و اشکال دیگر ممنوعه بد رفتاری به عنوان ابزار جهت حصول اعتراف، یک روش خطرناک است که تلاش های گسترده ی صلح را تضعیف مینماید. شکنجه کارا نیست، این یک ابزار غیرقابل اعتماد و بی اثر برای جمع آوری معلومات دقیق است. باوجود ماهیت مخرب چنین شیوه ها در ثبات درازمدت، شکنجه غیرقانونی، غیراخلاقی و نادرست است.

قانون اساسی افغانستان، قوانین و تعهدات حقوقی بین المللی، چارچوب قانونی را برای منع شکنجه و اشکال دیگر بد رفتاری، ارایه میدارد. این چارچوب با معرفی قانون جدید منع شکنجه و قانون اصلاح شده ی جزاء، تقویت خواهد یافت. این درحالیست که بعضی رویه های حیاتی حفاظتی هنوز وجود ندارند. تطبیق موثر این قوانین باید باعث حصول اطمینان از توقف بدترین موارد نقض، و پاسخگویی عاملین شکنجه و بد رفتاری گردد. برعلاوه، تصویب و اجرای پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه، که دولت آنرا تایید نموده است، با حمایت کمیته فرعی سازمان ملل متحد در مورد شکنجه، زمینه ی ایجاد میکانیزم مستقل پیشگیرانه ملی جهت جلوگیری از شکنجه را فراهم خواهد نمود. استفاده گسترده از شیوه های نامناسب بازجویی که امکان دارد منجر به شکنجه و بد رفتاری شود، نیاز به توجه بیشتر در اصلاحات بخش های قضائی، خرنوالی و تنفیذ قانون را با پیشنیاتی جامعه بین المللی، برجسته میسازد. پولیس، خرنوال ها و مقامات استخباراتی و مستنطقین امنیت ملی، باید بهتر آموزش ببینند تا بتوانند وظایف خویش را در چارچوب های بین المللی حقوقی با منع شکنجه انجام بدهند و همچنان در قسمت اشکال جایگزین جمع آوری مدارک و تخنیک های بازجویی، به اساس بهترین شیوه های بین المللی آموزش ببینند. چنین روش ها ثابت شده است که بیشتر در جلب همکاری توقیف شده گان و مظنونین عاملین ترور سازنده بوده و به احتمال زیاد آنها معلومات و شهادت را ارائه می نمایند که به اساس آن محاکم می توانند تصامیم را با معیارهای لازم در محاکمه عادلانه تحت قوانین داخلی و بین المللی اتخاذ نمایند.

فقط راه معتبر برای کسانیکه مرتکب شکنجه شده اند حسابدهی خواهد بود، و می تواند مانع کسانیکه شوند که این جرایم را انجام و یا دستور میدهند. حکومت باید اقدامات موثر و پایدارمزید را اتخاذ نماید که به اساس آن نشان بدهد که هیچ معافیتی برای آنانیکه متهم به ارتکاب شکنجه و دیگر اشکال بدرفتاری با توقیف شده گان منازعات مسلحانه شده اند، وجود ندارد. .

بنابراین، یوناما سفارشات ذیل را به دولت افغانستان می نماید:

انطباق: مطابق به مکلفیت های حقوقی افغانستان تحت قانون بین المللی حقوق بشر و قوانین داخلی اعمال جاری شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان باید فوراً متوقف گردد. دولت باید دستور العمل های واضح را صادر نماید که به اساس آن مقامات ملزم به بررسی درست و کامل اتهامات شکنجه و اعترافات اجباری شوند و همان قسمیکه در قانون اساسی افغانستان و قانون اجراءات جزائی تذکر رفته، استفاده خواهد به دست آمده از طریق شکنجه را جدا ممنوع نماید..

حسابدهی: حصول اطمینان از تحقیقات فوری، همه جانبه، بیطرفانه و مستقلانه ی تمام گزارش های شکنجه و بدرفتاری در بازداشتگاه های افغانستان. در جاییکه مدارک معتبر مبنی بر واقعات شکنجه و بدرفتاری موجود باشد، قضیه باید به مقامات مربوطه تنفیذ قانون جهت بازجوئی و تعقیب عدلی ارجاع گردد. و هرگاه هر یکی از مقامات افغان و یا مقام مافوق شان به انجام، دستور و یا موافقت به چنین اعمال مسؤل شناخته شوند، باید به اساس قوانین داخلی، جوابگو باشند..

راه حل موثر: حصول اطمینان از به دسترس بودن یک راه حل حقوقی به قربانیان شکنجه، به شمول دسترسی برابر و موثر آنها به عدالت، غرامت کافی، موثر و فوری برای آسیب ایکه از آن رنج برده اند، و دسترسی به معلومات مرتبط راجع به خشونت و میکانیزم های جبران خسارت.

جلوگیری: مطابق به پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه و دیگر رفتار های خشن، غیرانسانی، اهانت آمیز یا مجازات، ایجاد یک میکانیزم مستقل و حسابده ، نظارت (مدل به میکا نیزم پیشگیرانه ی ملی)، با قدرت اجرای بازدید های اعلان ناشده از تمام مکانهای سلب آزادی، و انجام نظارت بی طرفانه و شفاف از نحوه ی برخورد مقامات امنیتی با توقیف شده گان، و تهیه ی سفارشات به دولت افغانستان به منظور تقویت برخورد با کسانیکه از آزادی خود محروم اند. .

آموزش و ظرفیت سازی: با کمک همکاران بین المللی، تقویت آموزش و ظرفیت سازی در سراسر بخش عدلی صورت گیرد ، تا اطمینان حاصل شود که منابع و مهارت های تخنیکی به مجریان قانون و مقامات عدلی ارائه شده تا آنها بتوانند کشف، تحقیق و تعقیب عدلی جرایم مرتبط به منازعات مسلحانه را مطابق با بهترین شیوه بین المللی و ستندرد های بین المللی حقوق بشر، انجام بدهند. .